

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Kučery, Ph.D. a přísedících Jaroslavy Sýkorové a Anny Frankové v hlavním líčení konaném dne 15. 10. 2019, t a k t o :

Obžalovaný

[REDACTED]

narozen [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], t.č. ve vazbě ve Vazební věznici v [REDACTED]

j e v i n e n , ž e

dne 05. 12. 2018, nejméně v době od 07.15 hodin do 07.45 hodin v [REDACTED], městské části [REDACTED], v ulici [REDACTED] zastavil své vozidlo tovární značky Peugeot 206 zelené barvy, u chodníku, otevřel zavazadlový prostor, a ve chvíli, kdy se k němu přiblížila do školy jdoucí nezletilá [REDACTED], nar. [REDACTED] a míjela jej po chodníku, přistoupil k ní zezadu, přiložil jí dlaň na ústa, na což poškozená reagovala hlasitým voláním o pomoc, které však nebylo úspěšné, neboť v blízkosti se nikdo nenacházel, poté jí přiložil k hlavě airsoftovou pistolí, model CZ 75 D a přikázal jí, aby vlezla do zavazadlového prostoru automobilu, víko zabouchl, vzápětí jej zvedl a plačící poškozené se zeptal, zda má u sebe mobilní telefon, když odpověděla, že ho nechala doma, víko znovu zavřel a s vozidlem, které řídil se vydal z [REDACTED] směrem na obec [REDACTED], po několika minutách odbočil na polní cestu situovanou mezi obcemi [REDACTED] a [REDACTED], zde zastavil, přikázal poškozené, aby vystoupila z kufru a s úmyslem dosáhnout sexuálního uspokojení ji za užití pohružky střelnou zbraní donutil [REDACTED], následně se [REDACTED] když poté, co se uspokojil, přikázal

poškozené, aby z místa odešla, aniž by se ohlížela, což poškozená učinila a běžela přes pole k silnici vedoucí z [REDAKCE] do [REDAKCE], kde vběhla před automobil Peugeot 206, řízený [REDAKCE], které poškozená sdělila, že byla přepadena a požádala, aby ji odvezla domů, kde ji v 07.50 hodin převzala matka [REDAKCE], přičemž u poškozené [REDAKCE] došlo následkem výše popsaného jednání obžalovaného ke vzniku posttraumatické stresové poruchy s frustrními příznaky, jež poškozenou výrazně omezovala v obvyklém způsobu života minimálně do 9. 4. 2019

tedy

jiného pohrůžkou násilí donutil k pohlavnímu styku, čin spáchal souloží, se zbraní, na dítěti mladším patnácti let a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví

tím spáchal

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 3 písm. a), písm. c) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedm) let a 6 (šest) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 99 odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické formou ústavní.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to:

- osobního automobilu tovární značky Peugeot 206, zelené barvy, RZ [REDAKCE] včetně zelené karty a klíčů od vozidla, jež je aktuálně ve správě Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště České Budějovice
- airsoftové pistole černé barvy model CZ 75D Compact, ráže 6mm, výrobní číslo 17L37409 včetně zásobníku a 8 ks plastových střel ráže 6mm o hmotnosti 0,13g, zajištěné v kontejneru na textil v Rudolfově, jež byla předložena soudu společně s obžalobou a trestním spisem
- návodu na použití airsoftové pistole CZ 75D Compact a 11 plastových střel, zajištěných v rámci domovní prohlídky na adrese [REDAKCE], a dále 3 ks plastových střel zajištěných v rámci prohlídky jiných prostor, vše uloženo v trezoru Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje OOK SKPV v Českých Budějovicích

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit nezletilé poškozené [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], na náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 300 000 (tři sta tisíc) Kč.

O d ů v o d n ě n í :

1. Z důkazů provedených při hlavních líčeních soud zjistil skutkový stav uvedený shora ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný opakovaně využil svého práva a k věci odmítl vypovídat. Vyjádřil se pouze velmi stručně u prvního vazebního zasedání, a to tak, že jednal ve zkratu, čehož lituje. Stanovisko obviněného k věci pak vyplývá již pouze z omluvného dopisu, který zaslal rodičům poškozené. Zde se omlouvá za to, co udělal a žádá o odpuštění. Obdobné vyjádření prezentoval obžalovaný v rámci závěrečné řeči.
3. Poškozená [REDAKCE] v přípravném řízení v rámci výslechu provedeného v souladu s ustanovením § 102 odst. 1 trestního řádu uvedla, že inkriminovaného dne asi v 7:20 hodin vyrazila do školy. Šla sama do základní školy [REDAKCE] v [REDAKCE]. Viděla zelené vozidlo zn. Peugeot, které se otočilo u [REDAKCE] a odjelo. To samé auto uviděla za chvíli stát s otevřeným kufrem. Myslela si, že vozidlo někdo opravuje. Když kolem něj prošla, zezadu vyběhl muž a zacpal jí pusou. Začala křičet „pomoc“, ale nikdo ji neslyšel. Potom jí dotyčný přiložil pistoli k hlavě a řekl, ať nastoupí do auta. Vzhledem k tomu, že se velmi bála, jeho pokyn uposlechla a sama nastoupila do kufru. Muž poté zavřel kufr a ona se rozbřečela. Následně ho otevřel a zeptal se, zda má mobilní telefon. Když mu řekla, že ho zapoměla doma, kufr opět zavřel a ponechal ji v něm. Poté se auto rozjelo, poškozená prostrčila ruku úzkým prostorem a snažila se mávat, nikdo ji však neviděl. Když auto zastavilo, řekl jí muž, ať vystoupí, následně ji vyzval, aby se svlékla. Na to mu odvětila, že jí bude zima. On reagoval tak, že si nabítl pistoli. V tu chvíli se velmi bála, a proto se svlékla. Na to jí muž poručil, aby [REDAKCE]. Pak [REDAKCE].
Následně [REDAKCE].
Pak jí dal pokyn, aby se oblékla, což učinila. Zeptal se jí, zda nemá peníze. Ona vyndala sedm korun a chtěla mu je dát, on však řekl, že je nechce, tak si je schovala. Poté řekl, aby si vzala tašku, jakým má jít směrem a přikázal jí, aby se neohlížela. To učinila a běžela pryč. Dostala se na silnici a snažila se zastavit projíždějící auta. Někteří však projela a nezastavila. Pak jí zastavila paní [REDAKCE], která ji odvezla domů. K popisu pachatele uvedla, že se jednalo o mladého, vysokého, hubeného muže. Měl na sobě černé boty, černou mikinu, černé rifle a černé rukavice. Přes obličej měl uvázaný kostkovaný šátek v kombinaci barev bílé, šedé a černé s trásněmi. Dále měl hranaté brýle a čepici černé barvy typu kulich. Zpod čepice mu částečně vyčnívaly vlasy černé barvy. Svědkyně odhadla věk muže na 21 let. Poškozená dále uvedla, že ke dni výslechu se jí pachatel znovu v představách zjevuje, když ho konkrétně vidí u otevřeného kufru auta. Má sny o tom, že vynalezne stroj na cestování do minulosti, vidí sebe před odchodem do školy a říká sama sobě, aby nechodila. Do školy sama nechodí, bojí se. Obává se i mužů, které potká například na nákupu v prodejně.
4. Svědkyně [REDAKCE], matka poškozené, vypověděla, že inkriminovaného dne odešla dcera do školy v 7:30 hod. Svědkyně ji vyprovodila a koukala na ni z okna. Obvykle chodila poškozená do školy s bratrem. Toho dne však byl nemocný, a proto šla sama. Cesta do školy jí zabere asi 10 až 15 minut. V 7:55 hod. se dostavila domů společně s paní [REDAKCE], která jí řekla, že dceru někdo unesl a ona ji veze domů. Dcera byla velmi vyděšená a již mezi dveřmi jí řekla, že byla znásilněná. K jejímu dotazu popsala i pachatele, kterým měl být muž, jenž měl hranaté brýle, černou čepici a mikinu a také roušku přes ústa. Popsala, že jí pachatel poručil, aby [REDAKCE]. Ona uposlechla plně jeho pokynů, neboť měla strach, že ji zastřelí. Byla schopná i určit, kde byla znásilněna, neboť do těchto míst za [REDAKCE] společně jezdí za kravičkami. K dotazu, proč má mokré rifle jí sdělila, že se bála tak, že se v kufru vozidla počürala. Dcera je klidná bezproblémová dívka s vynikajícím prospěchem. Nikdy neměli žádné výchovné problémy. Jejím velkým koníčkem je hra na příčnou flétnu. Po události u ní došlo k velké změně. Již není tím bezstarostným uvolněným dítětem, jako byla dřív. Bohužel velmi rychle dospěla. Po události se velmi obávala, plakala, nechtěla spát sama. Venku ji

musel stále někdo doprovázet, přesto se bála, otáčela se, byla nervózní. Odmítala spát sama a svědkyně tak musela být celé noci v jejím pokojíčku. Nejintenzivnější byly problémy první týden, velmi problematický však byl celý měsíc po přepadení. Poškozená je však velmi statečná a rozhodla se, že jí pachatel nezničí její život, nevezme kamarády, kroužky a další. Psychický stav dcery se změnil po Vánocích, kdy začalo docházet k postupnému zlepšování. Prospěch ve škole se nezměnil. Svědkyně však na ní dále pozorovala v určitých situacích obavy. Sama se však k situaci již nevracela. O události již mluvit nechtěla, i když se o to svědkyně pokoušela. Kvůli dceři se pokoušeli utajit skutečnost, že právě ona byla předmětem předmětného sexuálního útoku. To se jim však zcela nepodařilo, neboť v okamžiku, kdy paní [REDAKCE] po události přivezla dceru a sdělila, co se stalo, byli u nich v domě přítomni dělníci, kteří vše slyšeli. Dcera i syn dostali pokyn, aby ve škole lhali a v žádném případě nesdělili, že právě poškozená byla obětí útoku, o němž veřejnost věděla. Veškeré úkony spojené s událostí byly pro poškozenou velmi traumatizující. Na policii se spolu musely dostavit dvakrát. Poté bylo nutné absolvovat ještě vyšetření u [REDAKCE]. S dcerou se poté ještě dostavila na krevní testy, neboť se obávala pohlavních i jiných nemocí. Další vyšetření po neblahých zkušenostech na gynekologii, svědkyně odmítla. Vyjma trnů zapíchaných v nohách a dlaních našťastí neutrpěla žádné fyzické poranění. V současné době si stále netroufá jít sama do školy, a proto ji vozí buď ona s manželem, nebo prarodiče. V poslední době chodí už i s bratrem. Po události jí kamarádka i několik maminek sdělilo, že o tom, že obžalovaný v okolí školy obtěžuje děti, se vědělo delší dobu. Situaci však nikdo neřešil.

5. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že inkriminovaného dne jela ze svého bydliště do [REDAKCE]. Asi dvě stě metrů od [REDAKCE], v místech, kde je nyní budována dálnice náhle vyskočila poškozená ze strouhy, mávala a snažila se ji zastavit. Svědkyně zastavila, naložila poškozenou do auta a zde jí poškozená sdělila, že ji přebral muž, který ji zavezl do lesa. Poškozená byla velmi vystrašená, celá se klepala a chvílemi brečela. Svědkyně si všimla, že je počúraná. Dokázala ji však navést do místa bydliště, uvedla i telefonní číslo na otce. Když poškozenou přivezla domů a předávala matce, začala intenzivně brečet a sdělila matce, že ji neznámý muž přebral, odvezl a znásilnil. Uvedla také, že měl zbraň, a kdyby neutekla, tak by ji zabil. Poškozená neměla žádné viditelné poranění, měla na sobě oblečení, ale byla promrzlá. Její tvrzení byla logická a věrohodná. Jejím tvrzením svědkyně věřila. Matka zpočátku podléhala panice, poté se však uklidnila a zavolala policii. Vzhledem k tomu, že svědkyně chvátala, sdělila matce své telefonní číslo a z místa odjela.
6. Svědek [REDAKCE] uvedl, že je dědečkem obžalovaného. Když byl obžalovaný malý, pobýval u nich společně s matkou. Poté se odstěhovali, matka se o obžalovaného matka řádně nestarala a s přítelem ho i bila. Aby nemusel být obžalovaný umístěn do dětského domova, vzali si obžalovaného do péče. Otec obžalovaného strávil 15 let ve vězení, když se vrátil, o obžalovaného nejevila zájem. Na jeho výchově se nepodílel. Obžalovaný trpí lehkou mozkovou dysfunkcí a je dislektik. Obžalovaný neměl příliš kamarádů. Chodily za ním mladé dívky, odhadem ve věku 13 – 16 let. Obžalovaný o nich uváděl, že jsou to kamarádky. Obžalovaný měl jednu dlouhodobější známost, není mu známo, zda vedli intimní život. K dívkám se nechoval agresivně ani nevhodně. Naopak nějaké dívky mu posprejovaly vozidlo Peugeot, které mu s manželkou koupili. Obžalovaný kromě studia docházel na brigádu do prodejny [REDAKCE]. I sem za ním chodily mladé dívky. Žádné plyšové hračky doma neměl. Ty, které byly nalezeny u nich doma, nebyly obžalovaného a byly zde již mnoho let. Svědkovi je známo, že obžalovaný měl kuličkovou pistoli. Tu však s sebou pravidelně nenosil, většinou ležela doma. V poslední době jim bylo ze strany školy avizováno, že obžalovaný odjíždí pravidelně z výuky a vozí nějaké dívky dle jejich požadavků.
7. Svědkyně [REDAKCE], babička obžalovaného, uvedla stejné skutečnosti jako její manžel a nad jejich rámec sdělila, že neví o žádném nevhodném chování obžalovaného vůči dívkám. Trvalejší vztah měl pouze s [REDAKCE] z [REDAKCE]. Za obžalovaným chodily domů

dívky, jimž bylo odhadem 10-11 let. Uváděly, že chtějí obžalovaného, ten však na to nereagoval a ven za nimi nešel. Ve vozidle vozil plyšové hračky, které dostával v prodejně [REDAKCE]. Obžalovaný měl pistoli na plastové kuličky, kterou měl schovanou pod polštářem. V listopadu se dozvěděli, že má problémy s docházkou, neboť vozí dívky do školy. Přitom ve škole uváděl např. to, že vozí svědkyni k lékaři. Asi do deseti let věku chodila svědkyně s obžalovaným pravidelně na psychiatrii. V té době bral i nějaké léky. Poté se situace stabilizovala a již nebyl důvod k dalším návštěvám. Svědkyně poukázala i na to, že s ohledem na nezáměr rodičů o jeho osobu se neměl obžalovaný komu svěřit, s kým řešit své problémy. S ohledem na věkový rozdíl oni již obžalovanému nemohli poskytnout potřebnou oporu.

8. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že s obžalovaným měla vztah, který trval zhruba dva měsíce. Obžalovaný se k ní choval dobře, byl milý. Komunikovali spolu po internetových sítích, občas za ní jezdil a vídali se osobně. Svědkyně s ním chtěla mít dítě, plánovali spolu rodinu. Sdělil jí, že byl v dětství týrán. Poté se ho ujali prarodiče. Svědkyně měla s obžalovaným dobrovolný pohlavní styk. Obžalovaný na ni nebyl nijak agresivní.
9. Svědek [REDAKCE] uvedl, že je vedoucím dětského tábora. Obžalovaný byl na táboře praktikant, což je pomocník oddílového vedoucího. Vykonává dozor nad oddílem, pomoc s přípravou her apod. Do této pozice se dostal tak, že ho svědkovi navrhl jeho bývalý zástupce. Předtím jej znal z tábora jako dítě a jeden rok byl v kuchyni jako pomocná síla. Tábor opustil asi v roce 2017, zhruba v půlce běhu. Stalo se tak proto, že místo svému oddílu se věnoval oddílu děvčat ve věku cca 10 let, kterým pouštěl nějaké pohádky. Na to, že se musí věnovat svému oddílu, byl opakovaně upozorňován, pokyn však neuposlechl. Údajně měl také udeřit fackou jednoho hochy. Tyto skutečnosti mu nahlásil vedoucí, kterému je sdělily děti. Obžalovaný návštěvy u dívek přiznal, nadále však za nimi docházel. To, že by dal facku chlapci, popřel. Svědek na základě výše uvedeného rozhodl o ukončení jeho účasti na táboře. Obžalovaný to respektoval a tábor opustil. Poté již s ním svědek v kontaktu nebyl.
10. Svědek [REDAKCE] uvedl, že stejně jako obžalovaný studuje na automechanika. Na začátku roku za ním přijel na praxi obžalovaný, kterého za ním posla mistr, s nímž si domluvil, že mu pomůže odstranit nápisy nasprejované na vozidle. Obžalovaný přijel mezi osmou a devátou hodinou a odjížděl kolem jedenácté. Obžalovaný mu sdělil, že den před tím mu někdo ukopl zrcátko a posprejoval vozidlo. Ten den se choval normálně, nebyl vystresovaný. V autě měl kuličkovou pistoli, která vypadala jako skutečná. Tu vozil ve dveřích automobilu. Svědkovi je známo, že obžalovaný vozil dívky ze školy do [REDAKCE]. Žádné nestandardní chování k dívkám u obžalovaného nezaznamenal.
11. Svědek [REDAKCE] uvedl, že na základní škole v [REDAKCE] vykonává funkci školníka. Obžalovaný bydlel u prarodičů kousek od jeho bydliště. O přestávce se na něj obrátilo několik dívek, které mu sdělily, že před školou stojí muž v zeleném autě a láká je na plyšáky. Řekl jim, ať to sdělí učitelce a sám se šel podívat před školu. Zde seděl ve svém vozidle na místě spolujezdec obžalovaný. Tohoto se zeptal, zda láká děti na plyšáky. Obžalovaný tvrdil, že tomu tak není, že řeší to, že mu někdo postříkal auto barvami. Svědek ho vyzval, aby odjel. Obžalovaný poděkoval, že svědek věc řeší domluvou a odjel. Svědek věc nahlásil třídní učitelce a poradkyni paní [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že svědek obžalovaného zná dlouho a vždy se jevil jako slušný kluk, nepovažoval událost za nebezpečnou. Třídní učitelka mu sdělila, že věc bude řešit druhý den. Obžalovaného viděl ve vozidle téhož dne v odpoledních hodinách, když pouze projížděl. Kousek od hřiště stály děti, začaly ho stopovat a současně na něj něco pokřikovaly. Obžalovaný jim k tomu nezavdal žádný důvod. Když dojel ke svému domu, vystoupil a šel dovnitř. Svědek tedy šel za nimi a řekl jim, že mu sdělovali, že je láká na plyšáky a přitom jej provokují. Napsal si jejich jména na papírek a o události referoval učitelce. Ta mu řekla, že to s nimi bude řešit druhý den.

12. Ve smyslu ustanovení § 102 odst. 2 trestního řádu soud přečetl protokol o výslechu svědků mladších 18 let, konkrétně [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE].
13. Svědkyně [REDAKCE] sdělila, že když šla v zimních měsících minulého roku (výslech konán dne 30. 1. 2019) ze školy domů, viděla neznámého muže, který stál u kufru zeleného auta. Jednalo se o hubeného muže, do obličeje mu neviděla. Když prošla kolem auta, muž do něj nasedl a popojel před ni, někdy k ní i couval. Koukal na ni zpětným zrcátkem. K tomu mohlo dojít tak sedmkrát. Svědkyně přešla na druhou stranu ulice a běžela domů. Dotyčný potom otevřel kufr a něco u něho dělal. Když přišla domů, volala matce a událost jí popsala. Poté pro ni do školy začali chodit otec či dědeček. Muže již neviděla.
14. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že když šla sama minulý rok před Vánocemi do školy, zhruba v polovině ulice [REDAKCE] ji předjelo zelené auto, které najednou na konci ulice zastavilo. Seděl v něm mladý muž, který měl přes ústa uvázaný modrý šátek. To jí přišlo divné a začala se obávat. Náhle však přijelo další vozidlo a zelené vozidlo muselo popojet za roh ulice. Zde zase zastavilo. Svědkyně v tu chvíli potkala souseda [REDAKCE] a řekla mu, že půjde s ním. Společně prošli kolem vozidla. [REDAKCE] náhle začal utíkat na autobus a ona se rozběhla za ním. Slyšela, jak předmětné auto za ní jede po ulici [REDAKCE]. Auto ji dojelo, muž stáhl okénko a zeptal se jí, jestli nechce odvézt na zastávku. To již neměl přes obličej šátek. Ona mu řekla, že ne a šla dál. Vozidlo mezitím odjelo směrem k zastávce, objelo blok a zase projelo kolem zastávky, kde stála. Druhý den šla do školy se sestrou a ve stejných místech jako předešlého dne potkali opět muže v zeleném vozidle. Na tuto skutečnost sestru upozornila a zapsala si typ vozidla a jeho registrační značku vozidla do telefonu. Jednalo se o Peugeot s RZ [REDAKCE]. O události pak se sestrou řekly matce.
15. Svědek [REDAKCE] sdělil, že obžalovaného zná z tábora ve [REDAKCE]. Po návratu z tábora se spolu již moc nestýkali. Asi před měsícem jej obžalovaný potkal před školou a zeptal se ho, zda nechce odvézt domů. Obžalovaný stál původně u nedalekého výměníku, a když svědka viděl, přijel za ním. Jednalo se o vozidlo Peugeot zelené barvy. Na jeho dotaz mu svědek odpověděl, že odvézt nechce, že to má domů kousek, což obžalovaný věděl, neboť mu bylo známo, kde bydlí. Svědek zaslechl, jak sestra doma říkala matce, že s obžalovaným měla nepřijemnou zkušenost.
16. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že se s obžalovaným potkávala, když šla do školy a rovněž v prodejně [REDAKCE], kde pracoval. Zde na ni obžalovaný koukal a pak ji začal vyhledávat na sociálních sítích. Když přijala jeho žádost na Facebooku, začal jí psát a snažil se ji „balit“. Uváděl, že se mu líbí, a že jí musí něco říct. Svědkyně jeho snahu o kontakt ignorovala. Asi tak po půl roce šla s kamarádkou, obžalovaný je začal pronásledovat a předvádět se. Pozornost se snažil upoutat i v jiných případech. V říjnu jej viděla jednou také před školou. Tehdy jí přišel podezřelý, a proto odešla.
17. Svědkyně [REDAKCE] vypověděla, že obžalovaný se kamarádil s jejím bratrem [REDAKCE]. Jednou obžalovaného viděla, jak před školou dával do auta plyšáky z [REDAKCE]. Když jela na koloběžce domů, jezdil za ní autem a přidával. Došlo také k tomu, že když šla ze školy pro jízdenky, zaparkoval zelené auto, nechal otevřený kufr a šel se jí zeptat, kolik je hodin. Svědkyně tušila, že jí chce „ukrást“, a proto mu odpověděla, že neví a dále s ním nekomunikovala. Svědkyně uvedla, že se jej bála a bojí se ho stále. O výše uvedených skutečnostech informovala školníka a učitelku [REDAKCE].
18. Svědkyně [REDAKCE] uvedla, že obžalovaného viděla jednou před školou, kde stál u auta. Ostatní děti říkaly, že je to ten muž, co bere děti do auta.

19. Svědkyně [REDACTED] uvedla, že inkriminovaného dne jela kolem půl osmé po silnici z [REDACTED] do [REDACTED]. Projela kolem krouhárny zelí a v mírné zatáčce srazila srnu. Poté volala manželovi a vyrozuměla myslivce. Následně se chtěla otočit, a proto odbočila po sto padesáti metrech doleva na panelovou cestu. V protisměru po této cestě vyjelo vozidlo, které řídil muž, jehož již není schopna popsat. V autě byl sám. Nedokáže poskytnout popis daného vozidla.
20. Svědkyně [REDACTED] sdělila, že jí volala mladší sestra, že ji obtěžoval nějaký muž. Popsala, že když jej viděla poprvé, měl přes ústa uvázaný šátek. Pak u ní zastavil a zeptal se, zda nechce odvézt. To odmítla a vzhledem k tomu, že se obávala, volala svědkyni. Ta jí sdělila, aby rychle nastoupila do autobusu a odjela. Večer se o události bavily s matkou a ta jí požádala, aby druhý den jela se sestrou. Po cestě svědkyně koukala do telefonu a příliš se nevěnovala okolí. Najednou jí sestra řekla, že viděla muže, který ji oslovil předchozího dne. Ona jej však již nezahlédla. Sestra jí dále ukázala zelené vozidlo Peugeot 206 a uvedla, že se jedná o vozidlo, s nímž u ní muž předchozího dne zastavil. Opsaly si tedy do telefonu registrační značku a následně o tomto vyrozuměly matku. Ta kontaktovala policii. Když jí přišlo předvolání k výslechu na policii, bylo v něm uvedeno, že věc se týká [REDACTED]. Tuto osobu tedy vylustrovala na Facebooku a zjistila, že jej zná, neboť prodává v prodejně [REDACTED]. Fotku jmenovaného ukázala sestře a ta jí sdělila, že se jedná o muže, který jí chtěl vzít do auta.
21. Ve znaleckém posudku o duševním a sexuálním stavu [REDACTED] učinil MUDr. Ivo Procházka, CSc., soudní znalec pro obor zdravotnictví, odvětví sexuologie se zaměřením na psychiatrickou sexuologii následující závěry: U posuzovaného nebyla zjištěna duševní choroba v pravém slova smyslu, tedy psychosa. Osobnost je simplexní, anomální, s rysy výchovné a citové zanedbanosti. Znalci byla diagnostikována sexuální deviace – patologická sexuální agresivita. Nebyla zjištěna přechodná duševní porucha, která se projevila jen v době spáchání trestného činu, ani závislost na alkoholu či jiných návykových látkách. V době činu nebyl obžalovaný intoxikován. Posuzovaný je schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání. Schopnost své jednání ovládat je však podstatně snížena, a to v důsledku diagnostikované sexuální deviace. Posuzovaný je schopen se plnohodnotně účastnit trestního řízení. Bez léčby je zvýšené riziko sexuálně motivované trestné činnosti. Znalci navrhuje uložit posuzovanému ochranné léčení sexuologické ústavní formou. U hlavního líčení stvrdil znalec své shora uvedené závěry, které k dotazům soudu a stran podrobně rozvedl. Pokud nad rámec písemného vyhotovení poskytl znalec další významné informace, jsou tyto specifikovány v další části textu.
22. Na výše uvedené závěry navázal Prof. PhDr. Petr Weiss, znalec z oboru zdravotnictví, specializace klinická psychologie těmito zjištěními: Vyšetřením nebyly zjištěny znaky svědčící o duševní chorobě v pravém slova smyslu, tedy ve smyslu psychózy, těžším neurotickém onemocnění, hysterických osobnostních rysech, tendencí ke konfabulacím či závažnějším narušení základních psychických funkcí (percepce, paměti, myšlení pozornosti). Byla zjištěna závažná porucha sexuální preference ve smyslu patologické sexuální agresivity. Osobnost jmenovaného je simplexní, strukturovaná anomálně, s převládajícími rysy citové i sociální maladaptace. Emocionalita nezralá a málo diferencovaná. Afektivita a psychika méně stabilní. Jde o jedince intelektově slabě průměrného (IQ 91). Je zjevná výchovná i školní zanedbanost, citová deprivace v dětství. Bez forenzně významnějšího poškození centrálního nervového systému. Hodnotová orientace je bez nápadností, sám uvádí jako důležité práci, rodinu, přátele. U exploračního vyšetření nebyly zjištěny žádné faktory, které by snižovaly jeho schopnost adekvátně vnímat, zapamatovat si a následně reprodukovat prožité události. Je schopen podat věrohodnou výpověď, pokud tak bude chtít učinit. Další vývoj jeho osobnosti bude do jisté míry záviset i na jeho spolupráci v rámci navrhované ústavní léčby. Prognóza resocializace je plně závislá na úspěšnosti navrhované ochranné léčby sexuologické ústavní.

23. MUDr. Pavla Novotná, znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace dětská a dorostová psychiatrie uvedla, že v inkriminované době netrpěla poškozená žádnou duševní poruchou, která by závažným způsobem ovlivňovala její vnímání či jednání v průběhu mimořádné životní události. V návaznosti na inkriminovanou událost se u ní ale objevily frustrní příznaky posttraumatické stresové poruchy, se kterými poškozené pomáhá rodina a i poškozená sama proti nim bojuje. Zjištěné trauma je spatřováno v ohrožení života, únosu v kufru auta a nedobrovolném pohlavním styku s pohrůžkou střelné zbraně. Prognóza dalšího vývoje je velmi nejistá, trauma zasáhlo i velmi intimní sexuální sféru, která se ale dosud nedostala do popředí vývojového období. Dívka je ještě v prepubertálním vývojovém období. Tato část se jeví jako aktivně potlačovaná. Aktuálně jí traumatizující zážitek brání pohybovat se na obvyklých místech sama, bez doprovodu známé dospělé osoby, strach z cizích mužů, sny s ohrožující úzkostnou tematikou, kde obětí je ale její bratr, což jí umožňuje aktivněji se se situací vyrovnat. Méně se stýká s kamarádkami v mimoškolním či zájmovém prostředí. Poškozená aktivně vzdoruje potížím, které nemůže změnit. Odmítá se vzdát svých obvyklých aktivit. Všechny věci, které měla v inkriminovaný den, rodina zničila. Není tedy zdroj připomínání. Všude chodí s doprovodem, je tedy více bráněno příležitosti prožívat znovu celou či v útržcích s výraznější úzkostí. Odbornou pomoc mimo rodinu odmítá. V rámci svého výsledku u hlavního líčení stvrdila znalkyně své shora uvedené závěry, které k dotazům soudu a stran podrobně rozvedla. Pokud nad rámec písemného skutečností uvedených v posudku poskytla znalkyně další významné informace, je o nich pojednáno v další části textu.
24. Podle ustanovení § 213 odst. 2 trestního řádu přečetl soud protokol o ohledání kontejneru na textil, závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie, ambulantní zprávu oddělení dětské gynekologie Nemocnice [redacted] a osobní výkazy obžalovaného. Podle ustanovení § 213 odst. 1 trestního řádu předložil soud stranám k nahlédnutí ostatní obsah spisového materiálu. Podle § 211 odst. 5 trestního řádu přečetl soud znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika.
25. Po provedeném dokazování, kdy krajský soud v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 2 odst. 6 trestního řádu hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností, dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním.
26. Skutkový stav byl v dané věci prokázán bez jakýchkoliv pochybností. Provedeným dokazováním získal soud ucelený důkazní řetězec, na jehož základě bylo možné uznat obžalovaného vinným jednáním popsaným ve výrokové části rozsudku.
27. Obžalovaný jak v přípravném řízení, tak i v průběhu řízení před soudem využil svého zákonného práva a ve věci odmítl vypovídat. Jak již bylo řečeno, vyjádřil se pouze velmi stručně u prvního vazebního zasedání, a to tak, že jednal ve zkratu, čehož lituje. To konstatoval i v rámci závěrečného vyjádření v hlavním líčení. Stanovisko obžalovaného k věci je rovněž vyjádřeno v omluvném dopisu, který zaslal rodičům poškozené. Zde se omlouvá za to, co udělal a žádá o odpuštění. Policejním orgánům obžalovaný také označil místo, kam ukryl věci, které měly být použity při přepadení a následném znásilnění poškozené. Výše uvedené je možno interpretovat jako doznání, s ohledem na jeho specifickou formu a absenci doznání před soudem se však krajský soud musel velmi pečlivě zabývat ostatními důkazy, které byly provedeny v rámci hlavních líčení.
28. Zásadní se v tomto směru jeví výpověď poškozené. Tu soud považuje za zcela věrohodnou, když je podrobná, logická a velmi přesvědčivá. S tímto závěrem koresponduje závěr znalce Mgr. Macho, dle něhož specifická věrohodnost základního obsahu výpovědi posuzované je plně zachovalá. Její výpovědi o věci jsou v průběhu času stabilní, konzistentní s adekvátními detaily, obsahově logicky

navazujícími pasážemi, bez zjevných tendencí ke zveličování, s projevy podřízenosti ke konání obžalovaného. Posuzovaná výpověď nic hmotného nezískává, nemá tendence exhibovat mezi vrstevníky či v rámci rodiny. Výpověď poškozené neimponuje jako nacvičená či vnucená. Soud měl možnost na videozáznamu, který byl přehrán v průběhu hlavního líčení, sledovat nonverbální projevy poškozené, i to jakým způsobem reagovala na pokládané dotazy, když na základě tohoto vjemu se plně ztotožňuje se závěry jmenovaného znalce. K tomu dále dodává, že v průběhu dokazování byly provedeny důkazy, které potvrzují verzi poškozené, že se skutečně stala předmětem sexuálního útoku, který popisuje. V tomto směru je nutno poukázat zejména na mužské genetické stopy zajištěné na jejím těle a spodním prádle. Trny zpíchané v jejích kolenou a dlaních, o nichž referovala matka, jasně nasvědčují tomu, že poškozená skutečně klečela na kolenou opřená o ruce.

29. O tom, že ke skutkovému ději, který poškozená popsala, došlo, tedy nemá soud žádných pochyb. Musel se však zaměřit na to, zda osobou, která se násilného jednání vůči poškozené dopustila, je právě obžalovaný. Po provedeném dokazování má soud tento závěr za jednoznačný. Nad rámec doznání učiněného obžalovaným byly ve věci provedeny důkazy, jež utvářejí ucelený důkazní řetězec a obžalovaného ze spáchání protiprávního jednání usvědčují. Poškozená popsala pachatele, který typově odpovídá obžalovanému. Vzhledem k tomu, že byl maskován, nemohla jej jednoznačně identifikovat. To, že osobou, která na poškozenou zaútočila, byl právě obžalovaný však dokládá odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, z něž se podává, že ze stěrů odebraných z pochvy, oblasti poševního vchodu a konečníku [REDAKCE] byl stanoven totožný haplotyp Y chromozomu, který se shoduje s haplotypem Y chromozomu stanoveným ze srovnávacího materiálu [REDAKCE] a znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika, jehož závěrem je mimo jiné i to, že ze stěru označeného jako položka č. 4 spodní kalhotky (poškozené) byl stanoven smíšený genetický profil, který lze rozložit na totožnou majoritní a minoritní složku. Vzájemným porovnáním stanovených profilů lze konstatovat, že se majoritní složka těchto smíšených genetických profilů shoduje s genetickým profilem obžalovaného [REDAKCE]. Neexistuje žádné jiné vysvětlení toho, jak se genetické stopy obžalovaného dostaly do pohlavního orgánu a blízkosti análního otvoru poškozené, jakož i na její kalhotky, než v průběhu násilného sexuálního útoku, který vůči ní byl veden, kdy se části těla obžalovaného dostaly do styku s intimními partiemi poškozené.
30. K použité metodě analýzy haplotypu Y chromozomu je třeba uvést, že tato je typicky aplikována na stopy tvořené biologickým materiálem ženy s minoritní příměsí biologického materiálu muže, kdy při analýze STR polymorfismů není zpravidla možné detekovat znaky mužské složky. Nositeli Y chromozomu jsou pouze muži. Analýza Y haplotypu neumožňuje individuální identifikaci. Při shodě Y haplotypů je možné pouze určit skupinovou příslušnost (shodný haplotyp Y chromozomu mají všechny biologicky příbuzné osoby v mužské linii, tzn. např. děda, otec, syn, bratr atd.), naopak při rozdílnosti stanovených Y haplotypů lze osobu jednoznačně vyloučit. V daném případě lze tedy konstatovat, že byla prokázána přítomnost Y haplotypů obžalovaného či osoby mužského pohlaví s ním v mužské linii příbuzné. Z provedeného dokazování je nepochybné, že osobou, která předmětné stopy na inkriminovaných místech zanechala, byl právě obžalovaný. Žijící příbuzní obžalovaného v přímé mužské linii jsou pouze jeho otec a děd. Oba dva jsou osobami staršího věku, které rozhodně neodpovídají popisu pachatele učiněnému poškozenou, jež útočnicka popsala jako mladého vysokého, hubeného muže. Obžalovaného z protiprávního jednání usvědčuje i řada dalších přímých či nepřímých důkazů. Jedná se o již zmíněné genetické stopy zajištěné na kalhotkách poškozené, ale i to, že poškozená byla schopna přesně popsat vozidlo, do něž byla pachatelem přinucena nastoupit. Jak již bylo uvedeno, jednalo se o tmavozelené vozidlo tov. zn. Peugeot 206. Přesnou specifikaci značky a typu vozu byla poškozená schopna sdělit i díky tomu, že její rodiče v minulosti tento automobil vlastnili. V této souvislosti je nutno opětovně odkázat na výpovědi svědkyň mladších 18 let, které obžalovaný daným vozidlem sledoval či se pokoušel je do

něj nalákat. Rovněž tyto dívky popisovaly, že dotyčná osoba řídila zelené vozidlo Peugeot. Svědkyně [REDACTED] se svou sestrou [REDACTED] dokonce zaznamenaly do mobilního telefonu registrační značku vozidla [REDACTED]. Jak bylo zjištěno, tato se shoduje s registrační značkou vozidla, které je registrováno na obžalovaného, a které prokazatelně užíval. Zjištěním, které podporuje závěr, že poškozená byla odvezena na místo činu právě předmětným vozidlem Peugeot 206, výlučně užívaným obžalovaným, je to, že lidské vlasy délky cca 79 a 123 mm, zajištěné ze zavazadlového prostoru tohoto automobilu (stopa č. 6), spadají svými morfologickými a metrickými znaky do variačního rozpětí předloženého kontrolního vzorku [REDACTED].

31. Dalším významným důkazním okruhem jsou výpovědi dívek dětského věku, z nichž vyplývá, že tyto byly obžalovaným v období předcházejícím napadení poškozené různými způsoby vyhledávány a případně i kontaktovány v okamžiku, když se bez doprovodu pohybovaly v městské části [REDACTED]. Z výpovědi svědkyň [REDACTED] a [REDACTED] se pak dokonce podává to, že obžalovaný jednal obdobným způsobem jako při omezení osobní svobody poškozené. [REDACTED] popsala, že při prvním kontaktu s ní měl na obličeji zavázaný šátek, s ohledem na dopravní situaci a včasnou reakci poškozené se k ní však nedostal. Vzápětí se tedy pokusil o to nalákat ji do vozidla s tím, že ji odveze, kam bude potřebovat. Svědkyně však na tuto jeho nabídku nepřistoupila. [REDACTED] zase popsala situaci, kdy obžalovaný kopíroval s vozidlem její pohyb, přičemž jeho jednání na ni působilo natolik podezřele, že před ním utekla. Obdobnou situaci popsala i [REDACTED], kterou obžalovaný dojel, otevřel kufr a šel se jí zeptat, kolik je hodin. S vysokou pravděpodobností lze předpokládat, že se tyto dívky nestaly oběťmi protiprávního jednání obžalovaného jen díky včasným a duchapřítomným reakcím, kdy odmítly nabídku obžalovaného na odvoz či rovnou z místa utekly. Důležitým zjištěním je i to, že obžalovaný policistům označil místo, kde vyhodil airsoftovou pistolí, kšiltovku a deku, které měly být použity ke spáchání trestné činnosti. Na tomto místě byly věci dne 11. 12. 2019 policisty skutečně nalezeny. Tyto zcela odpovídají popisu věcí, které měl dle poškozené pachatel v době činu na sobě či při sobě. Je tak zcela reálný předpoklad, že se skutečně jedná o věci použité při přepadení a znásilnění poškozené. Z logiky věci pak vyplývá, že o tom, kam byly tyto věci vyhozeny, mohl vědět pouze pachatel trestné činnosti.
32. Důkazní řetězec je dotvářen také závěry znaleckých posudků z oboru psychiatrie a psychologie, z nichž vyplývá, že u obžalovaného byla nalezena závažná porucha sexuální preference ve smyslu patologické sexuální agresivity, přičemž schopnost ovládat své jednání je u něj podstatně snížena. Soud je přesvědčen, že takto závažný a brutální útok proti dítěti odpovídá chování pachatele s vysokou mírou sexuální agresivity, který ji velmi těžko ovládá.
33. Z hlediska právního posouzení bylo jednání obžalovaného soudem kvalifikováno jako zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 3 písm. a), písm. c) trestního zákoníku. Trestného činu znásilnění se dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku. Pohlavním stykem je jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Pohlavní styk zahrnuje širokou škálu činností jako např. soulož (coitus) a jiné pohlavní styky provedené způsobem srovnatelným se souloží, tj. zejména orální pohlavní styk či anální pohlavní styk. Pohrůzkou násilí se rozumí jak pohrůžka bezprostředního násilí, tak i pohrůžka násilí, které má být vykonáno nikoliv ihned, ale teprve v bližší nebo vzdálenější budoucnosti. Musí jít o takovou pohrůžku, z níž je patrné, že násilí bude použito, nepodrobí-li se napadená osoba vůli útočnicka.
34. Není pochyb o tom, že obžalovaný inkriminovaného dne donutil poškozenou k pohlavnímu styku pohrůzkou násilí. Učinil tak prostřednictvím zbraně, konkrétně airsoftové kuličkové pistole, která je pro laika téměř nerozpoznatelná od pravé funkční střelné zbraně. Obžalovaný takovou zbraň na poškozenou namířil a následně ji v první fázi útoku donutil k nastoupení do vozidla, později ke

Vzájemný fyzický kontakt obžalovaného a poškozené hodnotí soud jako pohlavní styk provedený souloží ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť v důsledku jednání obžalovaného došlo ke vzájemnému střetu intimních partií obžalovaného a poškozené při snaze obžalovaného o proniknutí do vagíny i análního otvoru poškozené. Tuto skutečnost má soud za prokázanou z popisu poskytnutého poškozenou. Ta uvedla, že obžalovaný poté, co jí poručil, aby

. Obžalovaný . Vzhledem k tomu, že byla poškozená

. To lze přičítat . Lze předpokládat, že

I kdyby k uvedeným praktikám použil obžalovaný , byla by kvalifikovaná skutková podstata v daném případě naplněna, neboť by se jednalo o jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží (TR NS 68/2010-T). Pokud se jedná o aktivitu obžalovaného

. S ohledem na závěry znaleckého zkoumání z oboru genetika i absenci poranění v oblasti řitního otvoru poškozené lze připustit, že nemuselo dojít poškozené. To však na právní kvalifikaci nic nemění, neboť již samotný pokus, v jehož rámci došlo , je nepochybně jednáním, které je nutno z hlediska skutkové podstaty trestného činu znásilnění zařadit pod pohlavní styk, který má charakter soulože.

35. Obžalovaný čin spáchal se zbraní, již se dle § 118 trestního zákoníku rozumí cokoliv, čím je možno učinit útok vůči tělu důraznějším. Airsoftová pistole je nepochybně předmětem, který je způsobilý přivodit zranění. Obžalovaný tuto zbraň užil k zastrašování pohružkou, že užije zbraň k fyzickému útoku, nesplní-li poškozená to, k čemu ji nutí. Tímto způsobem ji, jak již bylo uvedeno, nejprve donutil . To opodstatňuje užití kvalifikované skutkové podstaty dle § 185 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Kvalifikovaná skutková podstata § 185 odst. 3 písm. c) je dána tím, že obžalovaný se znásilnění dopustil na dítěti mladším patnácti let.
36. Po provedeném dokazování má krajský soud za to, že jednáním obžalovaného byla naplněna také kvalifikovaná skutková podstata ve smyslu odstavce 3 písm. c) předmětného ustanovení trestního zákoníku, která nebyla státní zástupkyní užita s ohledem na absenci znaleckého posudku znalkyně MUDr. Novotné v době podání obžaloby. Pokud má být naplněna skutková podstata shora uvedeného zločinu, musí být poškozenému způsobena vážná porucha zdraví a současně újma na zdraví musí odpovídat alespoň jednomu z taxativně uvedených typů v § 122 odst. 2 písm. a) až i) trestního zákoníku. Za delší dobu trvající poruchu zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku je považována vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů. Vážná porucha zdraví vyjadřuje velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného.
37. Soud dospěl po zhodnocení všech důkazů, zejména pak znaleckých posudků, jakož i výpovědi poškozené a její matky, k jednoznačnému právnímu závěru, že v daném případě byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví spočívající v posttraumatické stresové poruše. Příčina této poruchy byla znalkyní MUDr. Novotnou shledána právě v útoku obžalovaného, když jiná možná příčina v předchozím životě poškozené nebyla nalezena. K samotnému pojmu posttraumatické stresové

poruchy s frustrními příznaky, znalkyně konstatovala, že u poškozené byla tato porucha fakticky diagnostikována. Příznaky se však vyznačují nižší intenzitou, neboť poškozená se jim, s ohledem na nastavení své osobnosti, aktivně brání a potlačuje je. V kontextu s uvedenými znaleckými posudky lze konstatovat, že jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené představuje v jejím životě zásadní negativní životní zlom, se kterým se dodnes plně nevyrovnala a jenž ji bude s vysokou pravděpodobností limitovat i v dalším průběhu života. Posttraumatická stresová porucha poškozenou v jejím běžném životě výrazně omezuje od okamžiku, kdy byla napadena a znásilněna. Ještě v rámci vyšetření realizovaného dne 9. 4. 2019 znalkyně MUDr. Novotnou, tedy cca 4 měsíce po události, byly u poškozené dány známky frustrních příznaků posttraumatické stresové poruchy, kterými byla výrazně limitována v běžném způsobu života. Traumatizující zážitky jí bránil zejména pohybovat se na obvyklých místech bez doprovodu známé dospělé osoby. Poškozená měla strach z cizích mužů, zejména těch s brýlemi, objevovaly se u ní sny s ohrožující úzkostnou tematikou. Z výslechu matky poškozené provedeného dne 25. 6. 2019 vyplynulo, že u poškozené dochází postupně k zlepšování stavu, některé shora uvedené symptomy však i nadále přetrvávají. Ještě v létě roku 2019 byla tedy poškozená omezena v běžném způsobu svého života. Nutno konstatovat, že kromě aktuálně neuspokojivého stavu není příliš příznivá ani prognóza dalšího vývoje zdravotního stavu poškozené. Z výsledků zkoumání znalkyně MUDr. Novotné vyplývá, že tato prognóza je velmi nejistá, trauma zasáhlo i velmi intimní sexuální sféru poškozené, která se ale dosud nedostala do popředí vývojového období. Dívka je ještě v prepubertálním vývojovém období. Tato část se tak v současnosti jeví jako aktivně potlačovaná. Nelze zcela přesně predikovat, jak se stav poškozené změní v okamžiku, kdy s postupujícím věkem začne vnímat svou sexualitu. V momentu, kdy sexuální sféra u poškozené vystoupí do popředí, nelze vyloučit problémy se sexualitou, navazováním citových vztahů atd. Znalec Mgr. Macho upozornil také na to, že dítě se vyvíjí, jeho emotivita je nestabilní a byť se poškozená s traumatem díky svému osobnostnímu nastavení a vlastnostem vyrovnává zatím poměrně dobře, nelze predikovat, že tomu tak bude i nadále. Znalkyně MUDr. Novotná v návaznosti na výše uvedené učinila ještě kategoričtější závěr a uvedla, že pokud by poškozená jako jedinec nebyla tak silná a dobře osobnostně vybavená, bylo by odeznívání příznaků a vyrovnávání se s traumatem výrazně problematictější. Lze předpokládat, že v krajním případě by nebyla vůbec schopna chodit do školy, na kroužky či vykonávat další aktivity. V daných souvislostech je nepříznivým aspektem osobnosti poškozené to, že negativní události přetrvávají v jejím nitru a ona si je dokáže s velkým odstupem času vybavit. Takto významně negativní událost spojenou s intimitou si tedy může asociačně vybavit i po několika letech.

38. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že předmětné problémy, mají přímou souvislost s napadením a znásilněním poškozené ze strany obžalovaného, když nebyl zaznamenán žádný jiný významný negativní podnět, který by u poškozené mohl vyvolat posttraumatickou stresovou poruchu. Ačkoliv poškozená v tuto chvíli nevnímá samotné znásilnění tak intenzivně jako přepadení a odvoz na místo činu, je nepochybné, že posttraumatická stresová porucha vznikla v důsledku komplexu dílčích jednání obžalovaného, jež zahrnují násilné omezení osobní svobody, odvoz na místo činu i následné znásilnění. Je tedy dle soudu dána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním obžalovaného a vznikem následku v podobě narušení zdraví poškozené.
39. Pokud se jedná o subjektivní stránku, činí krajský soud závěr, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když chtěl způsobem uvedeným v zákoně porušit chráněný zájem. Na úmysl přímý je třeba usuzovat z okolností, za nichž k útoku obžalovaného došlo, zejména z toho, jak byl útok proveden. Jak již bylo uvedeno, jednalo se o útok, který byl realizován v několika fázích za užití zbraně, přičemž obžalovaný předtím přistoupil k zamaskování svého obličeje tak, aby znemožnil svoji identifikaci. Zjevně tedy věděl, co dělá, neboť takovéto jednání je jednáním racionálním, které směřuje k realizaci podle předem připraveného schématu. Jak uvedl znalec MUDr. Procházka, obžalovaný byl schopen si uvědomit,

čeho se dopouští i to, že tímto způsobem se jednat nesmí. Okolnost, že trestný čin znásilnění byl spáchán na osobě mladší než patnáct let, která odůvodňuje použití vyšší sazby, je jinou skutečností ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku. Proto není nutné, aby pachatel znal věk poškozené osoby, stačí, že se zřetelem na okolnosti a svoje osobní poměry o uvedené skutečnosti vědět měl a mohl. V daném případě obžalovanému nebyl znám přesný věk poškozené, když nebylo prokázáno, že by spolu v minulosti vstoupili do vzájemného kontaktu. To však na právní odpovědnosti obžalovaného nic nemění, neboť již na první pohled musí být každému člověku s ohledem na fyzickou vyspělost, vzhled a způsob chování jasné, že poškozená je dítě, které ještě navštěvuje základní školu.

40. Krajský soud nekvalifikoval jednání obžalovaného jako trestný čin zbavení osobní svobody užitý v obžalobě. Dle krajského soudu totiž daná skutková podstata směřuje na charakterově jiná jednání, přičemž v tomto případě skutkové znaky jednání obžalovaného plně vystihuje kvalifikovaná skutková podstata trestného činu znásilnění. K tomuto závěru byl veden následujícími úvahami.
41. Jak vyplývá z dokazování, jednání obžalovaného od samého počátku nesměřovalo k jakémukoliv uvěznění nebo dlouhotrvajícímu omezení osobní svobody, naopak několik minut trvající převoz poškozené v automobilu byl realizován pouze a právě proto, aby se obžalovaný s poškozenou ocitl co nejrychleji mimo dosah třetích osob a mohl uskutečnit sexuálně motivovanou trestnou činnost. Převoz z místa přepadení na místo činu, které je vzdušnou čarou vzdáleno cca 2 km, nebyl ani na chvíli přerušen, přičemž ihned po příjezdu na místo obžalovaný realizoval na poškozené sexuální praktiky.
42. Trestný čin znásilnění v sobě ze své podstaty vždy obsahuje určité prostorové omezení osobní svobody poškozené osoby. Právě z tohoto důvodu judikatura opakovaně uzavřela, že není možný jednočinný souběh trestného činu znásilnění s trestnými činy, které jsou ve znásilnění obsaženy. Z tohoto důvodu je vyloučen takový souběh s trestným činem omezování osobní svobody. V tomto případě je situace obdobná. Byť soud samozřejmě vnímá rozdíl mezi zbavením a omezením osobní svobody, u obou je objektem trestného činu osobní svoboda ve smyslu svobody pohybu. Velmi krátké omezení svobody pohybu poškozené bylo v tomto konkrétním případě prostředkem, resp. počátečním stadiem jednání směřujícím od samého počátku k vykonání nedobrovolného pohlavního styku, tedy součástí trestněprávně relevantního jednání právně podřaditelného pod skutkovou podstatu trestného činu znásilnění.
43. Jak již bylo řečeno, znásilnění v sobě ze své podstaty vždy obsahuje určité prostorové omezení osobní svobody poškozené osoby. Pokud by se krajský soud držel logiky, na jejímž základě obžaloba kumuluje dva výše uvedené trestné činy, musel by dospět k tomu, že každý pachatel, který donutí oběť k pohlavnímu styku v relativně omezeném prostoru (malý pokoj, toaleta, automobil), se kromě zločinu znásilnění vždy dopustí současně i zločinu zbavení osobní svobody, když nelze pochybovat o tom, že znásilnění je vždy velmi závažným a intenzivním zásahem do osobní svobody, při němž je v podstatě vždy vyloučena nebo zásadním způsobem omezena možnost volného pohybu oběti. S takovým výkladem soud nesouhlasí, neboť se jedná o konstrukci, která ze skutku naplňujícího zločin znásilnění účelově vytrhuje dílčí část jednání, kterou formalisticky podřazuje pod jinou skutkovou podstatu, která má být dle soudu aplikována na charakterově odlišná jednání.
44. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil protiprávního jednání popsaného ve výrokové části rozsudku, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu znásilnění, musel se zabývat tím, jaký trest za něj uložit. Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl k povaze a závažnosti trestného činu z hlediska významu chráněného zájmu, který byl činem dotčen, ke

způsobu jeho provedení a okolnostem, za kterých byl čin spáchán. Obžalovaný byl dle § 185 odst. 3 trestního zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody v rozpětí pět až dvanáct let.

45. Jednání obžalovaného považuje soud za velmi společensky škodlivé a zvláště zavrženíhodné. Z provedeního dokazování je zřejmé, že obžalovaný útok plánoval a snažil se jednat konspirativně. Z tohoto důvodu se před činem zamaskoval šátkem a čepicí, měl při sobě pistoli, s jejíž pomocí donutil poškozenou nastoupit do vozidla. Na poškozenou čekal a využil okamžiku, kdy byla na ulici sama. Znalec Procházka uvedl, že při přípravě na přepadení mohl obžalovaný sám sobě podvědomě namlouvat, že jeho konání nesměruje k realizaci daného protiprávního skutku, na druhou stranu však sám konstatoval, že nebezpečnost svého jednání rozpoznat mohl, když byl schopen si uvědomit, čeho se dopouští, i to, že se takto jednat nesmí. Nelze přehlédnout charakter a vysokou míru použité agrese. Již samotné namíření střelné zbraně na desetileté dítě a jeho zavření do kufru vozidla je projevem bezcitnosti. Není pochyb o tom, že v této chvíli se poškozená reálně obávala o svůj život, přičemž byla vystavena silným stresorům, které u ní následně vyvolaly posttraumatickou stresovou poruchu. To, jak děsivě na ni celá situace zapůsobila lze ilustrovat na tom, že nebyla schopna ovládat fyziologické procesy svého těla a již za jízdy se pomočila. Následný atak vůči nejtímnějším složkám osobnosti pak u tak mladé dívky způsobil další psychickou újmu a šok. Z výsledků dokazování přitom vyplývá, že je dáno riziko toho, že vzniklá traumatizace poškozené ještě není ukončena a může se do budoucna prohlubovat. Ke všem skutečnostem uvedeným v předchozích částech textu je však nutno konstatovat, že se vesměs nejedná o okolnosti přitěžující, neboť jejich nepochybná společenská škodlivost je již pokryta užitím kvalifikovaných skutkových podstat odstavců 2 a 3 trestného činu znásilnění.
46. Naproti tomu polehčujících okolností shledal krajský soud několik. Obžalovanému polehčuje dosavadní vedení řádného života, když tento se v minulosti nedopustil žádného trestněprávního ani přestupkového jednání, před vzetím do vazby studoval a současně brigádně pracoval. Je zřejmé, že daná událost je ojedinělým excesem z dosud jinak řádného způsobu života obžalovaného. Za polehčující okolnost je nutno označit i doznání obžalovaného, které sice bylo učiněno specifickou formou, nicméně k němu došlo. Nad svým chováním projevily obžalovaný opakovaně lítost. Současně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a napomáhal při objasňování své trestné činnosti, když policistům hned na samém počátku řízení ukázal, kde schoval věci použité při přepadení a znásilnění poškozené. Potřebnou součinnost poskytl i znalcům, kteří se zabývali jeho duševním stavem. Do budoucna deklaroval, že při léčbě bude spolupracovat. Částečně ve prospěch obžalovaného vyhodnotil soud i to, že se jedná o jedince mladého, u něhož přes zjištěnou duševní poruchu není dle znalce vyloučena plná resocializace.
47. Soud i v rámci úvah o trestu pečlivě hodnotil psychiatrický a psychologický profil obžalovaného specifikovaný znalci Procházkou a Weisssem. Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku musel přihlídnout ke skutečnosti, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, když ze závěrů znalce psychiatra vyplývá, že měl pro duševní poruchu podstatně sníženou schopnost ovládat své jednání. Tento stav si ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky. Danou skutečnost soud nepovažuje za polehčující, neboť sama o sobě nesnižuje společenskou škodlivost jednání obžalovaného a závažnost způsobeného následku. Při určování výše trestu k ní však přihlédl a uložil tak trest mírnější, než by za dané jednání příslušel pachateli plně přičetnému, neboť má za to, že v daném případě není na místě podléhat tlaku veřejného mínění a ukládat drakonický trest, nýbrž obžalovaného adekvátně potrestat při respektování toho, že trpí duševní poruchou a rovněž zvolit opatření, které mu pomůže léčit jeho sexuální deviaci a tím do budoucna i ochránit společnost. Výše uvedené rezultovalo v uložení trestu, který reflektuje všechny zjištěné významné okolnosti a je doplněn příslušným ochranným opatřením, jímž je v tomto případě sexuologické ústavní léčení.

48. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti považuje soud návrh státní zástupkyně na uložení nepodmíněného trestu v trvání 10 let za neadekvátní a nepřiměřeně přísný. Současně však z popsaných důvodů nepřistoupil ke snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby ani neuložil trest při její spodní hranici, jak bylo navrhováno obhajobou. Po důkladném uvážení všech výše popsaných rozhodných okolností dospěl k závěru, že je na místě uložit trest odnětí svobody v trvání sedmi let a šesti měsíců. Trest v této výši dle soudu zcela odpovídá společenské škodlivosti daného protiprávního jednání, osobě obžalovaného, jeho zmenšené přičetnosti i dalším aspektů rozhodným pro ukládání trestu. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť u něj nejsou dány podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.
49. Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku soud obžalovanému uložil sexuologické ochranné léčení formou ústavní. Znalci Procházka a Weiss u obžalovaného diagnostikovali sociální deviaci - patologickou sexuální agresivitu, v jejímž důsledku je podstatně snížena schopnost obžalovaného ovládat své jednání. Současně konstatovali, že bez léčby je zvýšené riziko sexuálně motivované trestné činnosti. S ohledem na výše uvedené znalci navrhli, aby soud obžalovanému uložil ochranné léčení sexuologické ústavní formou. Tento návrh má soud vzhledem k výsledkům dokazování za zcela důvodný. S ohledem na charakter trestné činnosti a závěry znaleckého zkoumání, zejména charakter zjištěné deviace činí soud jednoznačný závěr, že pobyt obžalovaného na svobodě je nebezpečný. Současně byla znaleckým zkoumáním objektivizována i druhá podmínka uložení ochranného léčení podle shora uvedeného ustanovení, a sice to, že obžalovaný jednal ve stavu vyvolaném duševní poruchou, když v daném případě se jednalo o patologickou sexuální agresivitu, o níž bylo výše podrobně pojednáno.
50. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to konkrétně osobního automobilu tovární značky Peugeot 206, zelené barvy, RZ [REDAKCE], včetně klíčů od vozidla a zelené karty, dále pak airsoftové pistole, černé barvy, model CZ 75D Compact, ráže 6mm, včetně zajištěných plastových střel, zásobníku a návodu na použití předmětné airsoftové pistole. Jak vyplynulo z dokazování, všechny tyto věci jsou ve vlastnictví obžalovaného a současně jich bylo užito ke spáchání trestného činu. Pistoli, zásobník, náboje i návod považuje soud za jeden celek a jednotlivé komponenty za nedílné součásti střelné zbraně, a proto uložil trest propadnutí věci ke všem těmto dílčím součástem.
51. S nárokem na náhradu škody se v souladu s ustanovením § 43 odst. 3 trestního řádu řádně a včas připojila poškozená nezletilá [REDAKCE]. Její nárok byl soudem shledán oprávněným, neboť je nepochybné, že následek v podobě extrémně závažného zásahu do osobnostní sféry poškozené vznikl v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného.
52. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému nemajetkovou újmu, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému tuto újmu nahradil v penězích. Z dikce ustanovení § 2951 občanského zákoníku vyplývá, že se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, kdy toto musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Jak vyplývá z ustanovení § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil, jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. V tomto směru zákon zmiňuje mimo jiné úmyslné způsobení újmy.

53. V rámci problematiky náhrady škody učinil krajský soud závěr, že v souvislosti s úmyslným protiprávním jednáním obžalovaného vznikla poškozené závažná nemajetková újma. Byly jí způsobeny duševní útrapy a byla narušena její osobnostní práva, zejména práva na ochranu svobodného rozhodování, soukromí, důstojnosti, intimity i zdraví. Byla rovněž vystavena reálné obavě o svůj život a zdraví. Došlo u ní i k sekundární viktimizaci způsobené zejména výslechy na policii, dvojitým znaleckým zkoumáním její osoby i prohlídkou na gynekologickém oddělení.
54. Z hlediska výše přiznaného zadostiučinění, je třeba konstatovat, že nemajetková újma je vždy subjektivní kategorií a její náhrada vychází z různých objektivizačních kritérií. Specifičnost lidského života vede k tomu, že je nutno každou jednotlivou věc posuzovat zcela individuálně, což soud učinil a vyšel z následujících úvah, které navazují na skutečnosti zjištěné v průběhu dokazování. Poškozená je mladou dívkou, které v době spáchání trestného činu bylo 10 let. Útok obžalovaného u ní způsobil posttraumatickou stresovou poruchu s frustrními příznaky. Traumatizující zážitek poškozené bránil pohybovat se na obvyklých místech bez doprovodu známé dospělé osoby, vyvolal u ní strach z cizích mužů, sny s ohrožující úzkostnou tematikou. Poškozená zároveň přišla o iluze pocitu bezpečí, který je vlastní dětem, jež žijí v bezstarostném světě. Po předmětné události si již nepochybně uvědomuje, jak může být životní realita krutá a nebezpečná. Pokud se jedná o prognózu dalšího vývoje, ta je dle vyjádření znalkyně MUDr. Novotné nejistá, trauma zasáhlo i velmi intimní sexuální sféru, která se ale dosud nedostala do popředí vývojového období. Vstup poškozené do vývojového stadia, v němž začne vnímat svou sexualitu, tak skýtá výrazná rizika, když v případech dětí vystavených obdobně závažné trestné činnosti nezřídkla dochází ke vzniku různých psychických problémů. Znalec Mgr. Macho k tomuto uvedl, že v rámci adaptačního procesu příznaky odeznívají, je to však dáno tím, že poškozená je velmi silná a inteligentní. I v takto mladém věku dokáže intenzivně vyvíjet snahu vrátit se do života, nenechat si vzít svůj dosavadní život, záliby a kamarády. Je schopna danou situaci zvládat a vyrovnávat se s ní výrazně lépe než děti totožného věku. Pokud by jako jedinec nebyla tak silná, bylo by odeznívání příznaků problematictější a dlouhodobější. Jak již bylo řečeno, znalkyně MUDr. Novotná uzavřela, že pokud by poškozená jako jedinec nebyla tak silná a kvalitně osobnostně vybavená, bylo by odeznívání příznaků a vyrovnávání se s traumatem ještě výrazně problematictější.
55. Lze tedy uzavřít, že v důsledku trestné činnosti obžalovaného bylo zcela zásadním způsobem zasaženo do života poškozené. Silná traumatizace, jíž byla vystavena, nese výrazná rizika pro celý zbytek jejího života. Navíc celá událost může mít i stigmatizující účinky, neboť informace o tom, že oběť je právě poškozená se ihned po spáchání trestného činu dostala k nepovolaným osobám (stavební dělníci vykonávající v inkriminovaný den práce na domě rodičů poškozené) a hrozí tak, že se předmětná informace dostane i mezi spolužáky a další osoby, s nimiž je poškozená v pravidelném osobním kontaktu. Je tedy na místě přiznat jí za vzniklou nemajetkovou újmu přiměřené zadostiučinění. Za adekvátní výši tohoto zadostiučinění požaduje krajský soud částku 300 000 Kč, kterou poškozená požadovala.
56. Soud si uvědomuje, že obžalovaný aktuálně výše uvedenou částkou nedisponuje a v případě, že rozsudek nebude právní moci, bude po delší časové období ve výkonu trestu, příp. ochranného ústavního léčení. Na druhou stranu se však jedná o mladého a zdravého muže, kterému nic nebrání, aby se, poté co se vrátí do běžného života, stal ekonomicky činným a z výsledků své pracovní činnosti nahradil alespoň v materiální podobě újmu, kterou poškozené způsobil. Výše přiznané náhrady rozhodně není nikterak likvidační. U obžalovaného je dán předpoklad, že bude do budoucna schopen uhradit vzniklou újmu, za současného zachování možnosti vést snesitelný a důstojný život

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr. ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

České Budějovice dne 15. 10. 2019

JUDr. Milan Kučera, Ph.D., v.r.
předseda senátu